

Sygn. akt V C 1431/22

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2022 r.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, V Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: asesor sądowy Edyta Włodarczyk

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2022 r. w(...)

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 339 § 1 k.p.c.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w T.

przeciwko A. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

asesor sądowy

Edyta Włodarczyk

UZASADNIENIE

Powód (...) z siedzibą w T. w pozwie wniesionym 24 sierpnia 2022 r. przeciwko A. S. wniósł o zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kwoty 292,42 zł wraz odsetkami maksymalnymi za opóźnienie liczonymi od dnia 9 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania z uwzględnieniem opłaty od pełnomocnictwa oraz kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że pozwana 12 września 2016 r. otrzymała od (...) Finanse Sp. z o.o. pożyczkę numer (...) w kwocie 1000 zł, którą pierwotnie zobowiązana była zwrócić do 12 października 2016 r. Od 13 października 2016 r. Spółka rozpoczęła naliczanie odsetek umownych za opóźnienie. 31 lipca 2018 r. pozwana dokonała spłaty w wysokości 300 zł, która została zaliczona na poczet należności głównej (48 zł) oraz na poczet odsetek za opóźnienie (252 zł). Wpłata w kwocie 300 zł z 14 sierpnia 2018 r. także została zaliczona na poczet należności głównej (294,89 zł) oraz na poczet odsetek za opóźnienie (5,11 zł). Z kolejnej wpłaty dokonanej 5 września 2018 r. w wysokości 300 zł na poczet należności głównej zaliczono kwotę 294,46 zł, a na poczet odsetek za opóźnienie kwotę 5,54 zł. Ostatnia wpłata z 8 kwietnia 2019 r. w wysokości 100 zł została zaliczona na poczet należności głównej w wysokości 70,23 zł oraz na poczet odsetek w wysokości 29,77 zł. Powyższe wpłaty zredukowały należność główną do kwoty 292,42 zł. Wierzytelność została przeniesiona na powoda w wyniku umowy cesji.

Pozwana nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

8 września 2016 r. (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z A. S. umowę numer (...), na mocy której udzieliła A. S. pożyczki w kwocie 1000 zł na okres 30 dni. Całkowita kwota do spłaty wyniosła 1000 zł. Zgodnie z § 12 ust. 1 umowy w przypadku nieterminowej spłaty pożyczki lub innego opóźnienia ze spełnieniem świadczenia, pożyczkodawca miał

prawo naliczyć odsetki za opóźnienie w wysokości nie większej niż dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Stosownie do § 8 Umowy otrzymywane przez pożyczkodawcę środki pieniężne miały być zaliczane według następującej kolejności: koszty związane z postępowaniem sądowym i egzekucyjnym, jeśli takie powstały, odsetki za opóźnienie, jeśli takie powstały, odsetki kapitałowe, prowizja, kwota pożyczki. Kwota pożyczki została wypłacona pożyczkobiorcy 12 września 2016 r.

Dowód:

- umowa pożyczki wraz z formularzem informacyjnym i wnioskiem – k. 9-16,

- wyciąg z rachunku bankowego – k. 17.

Wierzytelność z tytułu umowy pożyczki została przeniesiona przez (...) Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz (...) z siedzibą w T..

Dowód:

- oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności – k. 22,

- informacja odpowiadająca odpisowi pełnemu Rejestru Przedsiębiorców – k. 23-24.

A. S. dokonała na rzecz (...) z siedzibą w T. czterech wpłat: trzech po 300 zł w dniach 31 lipca 2018 r., 14 sierpnia 2018 r. oraz 5 września 2018 r. oraz wpłaty w wysokości 100 zł w dniu 8 kwietnia 2019 r.

Dowód: potwierdzenia wpłat – k. 18-21.

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów złożonych przez stronę powodową, które nie budziły wątpliwości Sądu i nie zostały zakwestionowane przez stronę pozwaną.

Sąd rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi art. 720 k.c. Jednocześnie umowa pożyczki z dnia 8 września 2016 r. jest umową o kredyt konsumencki w rozumieniu Ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 246), dalej Ustawa, gdyż przedmiotowa umowa pożyczki stanowi kredyt konsumencki w rozumieniu art. 3 ust. 1 w zw. z art 3 ust. 2 pkt. 1 Ustawy.

Zgodnie z art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Zgodnie z art. 720 § 2 k.c. umowa pożyczki, której wartość przekracza tysiąc złotych wymaga zachowania formy dokumentowej. Stosownie do art. 77² k.c. do zachowania dokumentowej formy czynności prawnej wystarcza złożenie oświadczenia woli w postaci dokumentu, w sposób umożliwiający ustalenie osoby składającej oświadczenie.

Powód na okoliczność zawarcia umowy pożyczki z pozwaną przedłożył umowę z 8 września 2016 r., zawartą w formie pisemnej, podpisaną przez przedstawiciela pożyczkodawcy oraz pozwaną A. S.. Tym samym istnienie stosunku prawnego stanowiącego podstawę dochodzonego roszczenia nie budziło wątpliwości Sądu. Wątpliwości nie budziło również istnienie legitymacji czynnej po stronie powodowej, która została wykazana oświadczeniem cedenta (pożyczkodawcy) o przeniesieniu wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie na rzecz powoda.

Sąd uznał, że powód mógł zaliczyć wpłaty dokonywane przez pozwaną w pierwszej kolejności na odsetki umowne za opóźnienie, albowiem takie rozliczenie dokonywanych wpłat było zgodne z treścią umowy pożyczki (...). Tym samym pozwana nie spłaciła w całości należności głównej.

Sąd uznał jednak, że dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu. Umowa pożyczki została zawarta 8 września 2016 r. na okres 30 dni, przy czym kwota pożyczki została wypłacona 12 września 2016 r., a zatem roszczenie stało się wymagalne 13 października 2016 r. Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Stosownie do treści art. 117 § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Art. 118 k.c. stanowi, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata. Powołane przepisy zostały przez Sąd zastosowane w brzmieniu nadanym im przez Ustawę z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1104), dalej Ustawa zmieniająca, która weszła w życie 9 września 2018 r. Zgodnie z art. 5 ust. 1 Ustawy zmieniającej do roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych stosuje się od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy przepisy ustawy zmienianej w art. 1 (kodeks cywilny), w brzmieniu nadanym przez tę ustawę. Roszczenie dochodzone przez powoda na dzień 9 września 2018 r. nie było przedawnione, a zatem do stosunku prawnego stanowiącego podstawę dochodzonego roszczenia stosuje się zmienione przepisy w brzmieniu aktualnym.

Nie budzi wątpliwości, że pozwana zawarła umowę pożyczki jako konsument, a zatem termin przedawnienia roszczenia dochodzonego przez powoda wynosi 3 lata. Roszczenie powoda uległoby więc przedawnieniu z końcem 2019 r. Powód powoływał się jednak na okoliczność, że pozwana dokonując spłaty pożyczki w 2018 i 2019 r. uznała roszczenie. Zgodnie z art. 123 § 1 pkt. 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Stosownie do treści art. 124 § 1 k.c. po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo. Uznanie roszczenia może mieć postać uznania właściwego – umowy ustalającej co do zasady i zakresu istnienie albo nieistnienie jakiegoś stosunku prawnego między wierzycielem a dłużnikiem albo uznania niewłaściwego - przyznania przez dłużnika wobec wierzyciela istnienia długu. Obie formy uznania roszczenia prowadzą do przerwania biegu przedawnienia. Uznanie niewłaściwe może być złożone w sposób dorozumiany. Jest oświadczeniem wiedzy i przejawia się przez taką czynność faktyczną zobowiązanego, której podstawą jest przeświadczenie dłużnika o istnieniu jego długu z konkretnego tytułu i jednocześnie w świetle powszechnie obowiązujących reguł znaczeniowych może uzasadniać przekonanie wierzyciela, iż zobowiązany uznaje jego roszczenie za istniejące i przyznane oraz uczyni mu zadość (por. wyrok SN z 10.03.2022 r., II CSKP 170/22, LEX nr 3410806). Jako uznanie niewłaściwe kwalifikowane może być spełnienie części świadczenia pod warunkiem, że z okoliczności nie wynika, że zobowiązany traktował je jako spełnienie całości świadczenia (por. N. Rycko [w:] Kodeks cywilny. Komentarz. Tom I. Część ogólna, cz. 2 (art. 56–125), red. J. Gudowski, Warszawa 2021, art. 123).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd uznał, że okoliczności niniejszej sprawy nie pozwalają na ustalenie, że pozwana dokonując ostatniej spłaty 8 kwietnia 2019 r. w wysokości 100 zł pozostawała w przekonaniu, że nie spełniła całości świadczenia, a tym samym złożyła dorozumiane oświadczenie wiedzy, że powodowi przysługuje wobec pozwanej dalsze roszczenie o zapłatę z tytułu umowy pożyczki. Pozwana zaciągnęła pożyczkę w wysokości 1000 zł, a wpłata w wysokości 100 zł dokonana w 2019 r. powodowała, że pozwana spłaciła łącznie kwotę 1000 zł. Powód nie twierdził, że kiedykolwiek informował pozwaną, że od przeterminowanego zadłużenia naliczył odsetki za opóźnienie, wobec czego łączne zobowiązanie przekracza kwotę 1000 zł wynikającą z pożyczki. Wobec powyższego Sąd uznał, że okoliczności sprawy nie pozwalają na ustalenie, że dokonując spłaty kwoty 100 zł w 2019 r. pozwana uznała roszczenie w pozostałej części, mając świadomość, że nie zwróciła pożyczki w całości. Tym samym wpłata dokonana w 2019 r. nie stanowiła dorozumianego oświadczenia o uznaniu długu w dochodzonej przez powoda w wysokości.

W ocenie Sądu do uznania długu przez pozwaną doszło poprzez dokonanie częściowych spłat pożyczki w latach 2018 r. W świetle postanowień umownych pozwana wówczas miała wiedzę, że jej dług przekracza dokonywane przez nią wpłaty (pozwana w 2018 r. dokonała trzech wpłat w kwotach po 300 zł). Tym samym w 2018 r. doszło do przerwania biegu przedawnienia, ostatni raz 5 września 2018 r. Mając na względzie, że od 5 września 2018 r. termin przedawnienia biegnie na nowo, Sąd uznał, że roszczenie uległo przedawnieniu 31 grudnia 2021 r. Pozew w niniejszej sprawie został

wniesiony 24 sierpnia 2022 r., a zatem po upływie terminu przedawnienia. Przedawnieniu uległo również roszczenie odsetkowe, które przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia się roszczenia głównego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd powództwo oddalił jako przedawnione.

asesor sądowy

Edyta Włodarczyk